

те въ тъмнота, сир, умътъ ви ще бжде смѣтенъ, неспособенъ за работа. Нѣкоя сутринь ставате и забравяте да завъртите ключа на вашето сърце, на вашия умъ, и цѣль день животътъ ви е въ безпорядѣкъ, намирате, че нѣма никакъвъ смисълъ въ него и т. н. Азъ казвамъ: вие сте въ положението на дѣте съ голѣми идеи, което, като мисли за голѣми работи, забравя да извърши най-малкото — да отвори малкия ключъ, отъ който иде свѣтлината въ свѣта. Постоянно срѣщамъ хора съ незавъртени ключове, съ голѣми идеи, мечтаятъ за много кѣщи и кѣщи съ много етажи, а сж слѣпи. Не ви трѣбватъ тѣзи кѣщи, първо завъртете ключа, а слѣдъ това си направете кѣща. Станете дѣте на послушанието; само тогава Богъ ще заговори, и вие ще разберете отношенията, които съществуватъ между Бога и васъ. Съврѣменитѣ хора сж изгубили отношенията си къмъ Бога; мислятъ, че сж свободни, че иматъ право да вършатъ това или онова, че иматъ право да критикуватъ дори Бога. Азъ питамъ такъвъ човѣкъ: Като стана тази сутринь, завъртели ключа? — „Не съмъ“. — Да се върнешъ въ кѣщи да завъртишъ ключа, защото, инакъ, прѣзъ цѣлия день ще бждешъ въ тъмнота и не разположение на духа; животътъ дотогава нѣма да има смисълъ за тебе. Този сжщиятъ законъ е и въ отношенията на хората — завъртѣлъ си ключа, всички те обичатъ; забравилъ си да завъртишъ ключа, всичко върви въ дисхармония: голѣмъ човѣкъ, голѣмо величие си, никой нѣма да те обича. Никой не обича хора, които много искатъ. Законътъ на небето има символъ въ дѣцата — въ тѣхното безкористие. Да носишъ много на гърба